

ஸ்ரீ:

பிள்ளைப்பெருமானையங்கார் வைபவம்

அழகியமணவாளதாசர்¹ ரென்கிற திவ்வியகவி²பிள்ளைப்பெருமானையங்கார், சோழநாட்டில் திருமங்கை யென்னுந்திருப்பதியில் பிராமண வருணத்தில் ஸ்ரீவைஷ்ணவசமயத்தில்³ அவதரித்து, நல்லாசிரியர் பக்கல் தென்மொழியில் தொல்காப்பியம் முதலிய அரிய பெரிய இலக்கணநூல்களையும் பழைய சங்கச்செய்யுள் களையும் அக்காலத்துவழங்கிய மற்றைநூல்களையும் ஐயந்திரிபறஓதிஉணர்ந்து, இங்ஙனமே வடமொழியிலும் வேதம் வேதாங்கம் வேதாந்தம் முதலிய சகலகலைகளிலும் வல்லவராகி, மற்றும் தமது ஸ்ரீவைஷ்ணவசமயத்திற்கு உரிய சம்பிரதாயக் கிரந்தங்கள் எல்லாவற்றையும் கற்று அவற்றிலும் அதிநிபுணராய், அடக்கம் முதலிய நற்குணங்களெல்லாம் ஒருங்கே அமையப்பெற்று, ஆழ்வார்கள் அருளிச்செயல்களில் ஆழ்ந்துஈடுபடுபவராய், திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற நம்பெரியபெருமானுடைய திருவடித்தாமரைகட்கு மிக்கபக்திப்பேரன்புபூண்டு ஒழுகுமவராய் அமர்ந்திருந்தனர். அமருநாளில், அந்நாட்டில் ஆண்டுகொண்டிருந்த அரசன்⁴, அவரது நற்குணங்களனைத்தையும் அறிந்த, 'இக்குணங்களெல்லாம் ஒருங்கு அமைவது அருமை அருமை!' என வியந்து, அவரைத் தனது ஸம்ஸ்தானத்திற்கு வரவழைத்து அவர்க்குத் தனது இராஜாங்க காரியங்களிற் சிறந்ததோர் உத்தியோகங்கொடுத்து, அவரைத் தன் சமீபத்தில் வைத்துக் கொண்டனன். அவர் உத்தியோகத்தை மேற்கொண்டிருந்தபோதும் விஷ்ணுபக்தி விஞ்சிநின்றார்.

அப்பொழுது ஒருநாள், ராஜஸம்ஸ்தானத்தில் உத்தியோகம் நடத்துகின்றவர்களின் நடுவே தாமும் உடனிருந்து காரியஞ்செய்துவருகிற அவர், தமதுதோளிலணிந்த உத்தரீயத்தை இரண்டு கையிலுங்கொண்டு 'க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண' என்று தேய்த்தனர். அதுகண்ட பலரும் 'ஐயங்காரே! நீர் நுமது உத்தரீயத்தை இங்ஙனம் ஏன் செய்தீர்?' என வினவ, அவர், 'திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் நம்பெருமாள் திருத்தேரில் எழுந்தருளித் திருவீதியில் உத்ஸவங்கண்டருளுகிறபோது அருகுபிடித்த கைப்பந்தத்

1. அழகியமணவாளனென்பது, ஸ்ரீரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற திருமாலின் திருநாமம்; அப்பெருமானுக்கே அடியவராயிருந்ததனால், இவர் அழகியமணவாளதாசர் எனப்பெயர்பெற்றனர்.
2. கிருஷ்ணனுடைய குழந்தைத்திருநாமமாகிய பிள்ளைப்பெருமாள் என்னும் பெயரை இடப்பெற்ற ஐயங்கார் என்று இப்பெயர்க்குப் பொருள்கூறுவர். ஐயங்கா ரென்பது, ஸ்ரீவைஷ்ணவபிராமணர்க்குக் குறியாகவழங்கும்.
3. இவரை 'தென்கலைவைணவர்' என்பர், புலவர்புராணநூலுடையார்.
4. இவ்வரசனைப் பெரியதிருமலைநாயகன்' என்பர் ஒருசாரார்; அது கணக்குக்கு ஒத்துவராது.

தின் சுவாலை தாவியதனாற் பற்றியெரிகின்ற திருத்திரையை அவித்தேன்' என்றார். அதுகேட்டு அவர்கள் 'கோயிலில் நம்பெருமாள் திருத்தேருத்ஸவங்கண்டருள்கிறது உமக்கு இங்ஙன் எங்ஙனே தெரிந்தது?' என்று நகைத்து 'ஏதோ இவர்க்கு இவ்வாறு திகைப்பு உண்டாயிருக்கிறது. இது இராஜசேவைக்கு மிகவிரோதமாகுமே!' என்று அவர் விஷயத்தில் இரக்கமுற்றவர்களாய், நடந்த செய்தியை அரசனுக்கு அறிவித்தனர். இது நிற்க, கோயிலில் திருத்தேரிலே திருத்திரையிற் பந்தத்தின் சுவாலைதாவி எரியும்போது அருகிற் பெருமானைச் சேவித்துநின்ற ஐயங்கார் கைகளால் திரையைத் தேய்த்துத் தீயை அவித்திட்டதாக அர்ச்சகர் முதலிய சந்நிதிகைங்கரியபரர்கள் கண்டு உடனே தோஷ பரிகாரஞ்செய்து திருத்தேருத்ஸவத்தை நடத்தினார்கள். பின்பு இவ்வரலாறுகளைச் செவியுற்றறிந்த அரசன் ஆச்சரியபரவசனாய் ஐயங்காரை நோக்கி 'திருத்தேருத்ஸவத் திற்கு எங்ஙனே போனீர்!' என்ன, ஐயங்கார் 'எனக்கு மாநஸாநுபவமே யல்லது கோயிலுக்குப்போனதில்லை' என, அரசன் 'ரதோத்ஸவத்தினன்று நீர் அங்கு இருந்ததாகப் பலர் சொல்வது பொய்யோ? என்ன, அப்போது இவர் இங்கிருந்தபடியே உத்தரீயத்தை 'க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண' என்று தேய்த்தது கண்ட சிலர் 'இவர் அப்பொழுது இங்கே தான் இருந்தனர்' என்று உண்மைகூற, அரசன் 'நன்று!' என்று அத்தெய்வீகத் திருவருட்செயலைக்குறித்து ஆச்சரியப்பட்டதுமன்றி அன்றையிரவு நித்திரையில் தான் நம்பெருமாள் சன்னிதிக்குப்போனதாகவும், தென்திருக்காவேரியில் ஐயங்கார் நீராட்டஞ்செய்து நிற்கக்கண்டு அவருடனே சன்னிதிக்குப்போய் பெரியபெருமானைச் சேவித்து மீளும் போது ஐயங்காரைக்காணாது மயங்கியதாகவுங் கனகக்கண்டு, கண்விழித்து, பொழுதுவிடிந்தவுடனே ஐயங்காரை வருவித்து 'நீர் மஹாநுபாவரும் நம்பெருமானுக்கு அந்தரங்க பக்தருமாக இருக்கின்றதனால், இனி என்னிடம் உத்தியோகஞ்செய்தற்குச் சிறிதுந்தக்கவரல்லீர்; அடியேன் இதுவரையிலுந் தேவரீர் பெருமையை அறியாது செய்த அபராதங்களையெல்லாம் பொறுத்து, அடியேன் செய்யவேண்டும் பணிவிடையை நியமித்தருளவேண்டும்' என்று வேண்ட ஐயங்கார் 'பெரியகோயிலில் எனக்கு நிரந்தர வாசங்கிடைக்கும்படி செய்யவேண்டும்' என்ன, அரசன் அன்று தொடங்கிக் கோயிலில் அவர்க்கு ஓர் இருப்பிடம் அமைப்பித்து, தளிகைப்பிரசாதமும் அவர்க்குக் கிடைக்குமாறு செய்து அனுப்பிவிட்டனன்.

அவரும், அவ்வாறே எழுந்தருளியிருந்து, திருவரங்கத்தந்தாதி, திருவரங்கத்து மாலை, திருவரங்கக்கலம்பகம், ஸ்ரீரங்கநாயகருசல், திருவேங்கடமாலை, திருவேங்கடத் தந்தாதி, அழகரந்தாதி, நூற்றெட்டுத்திருப்பதியந்தாதி என்னும் ¹எட்டு நூல்களையும் பரப்பிரமவிவேகம் முதலிய பலநூல்களையும் அருளிச்செய்து பலநாள் வாழ்ந்திருந்தனர்.

1, இந்த எட்டுநூல்களும், 'அஷ்டப்பிரபந்தம்' எனவும், 'ஐயங்கார்பிரபந்தம்' எனவும் வழங்கும்.

இவர் திருவேங்கடமலை முதலிய நூல்களியற்றியதைக் குறித்து ஒருசாரார் வழங்குவதொரு வரலாறு வருமாறு:- இவர் ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கே தொண்டராகி அப்பெருமானையன்றிப் பிறிதொருதெய்வத்தை மறந்துந்தொழாத மனவுறுதியுடையவராய், அப்பரமன்விஷயமாகவே அந்தாதியும் மாலையும் கலம்பகமும் ஊசலும் பாடியபொழுது, திருவேங்கடமுடையான் இவர்வாயால் தாம் பிரபந்தம் பாடப்பெற விரும்பித் தமது உண்மைவடிவத்துடன் இவரது கனவில் தோன்றி 'வேங்கடத்தின் விஷயமாகச் சிலபிரபந்தம் பாடுக' என்று கட்டளையிட, இவர் அதற்கு இணங்காமல் 'அரங்கனைப்பாடியவாயால் 'குரங்கனைப் பாடேன்' என்றுகூறி மறுக்க, திருவேங்கடமுடையான் எங்ஙனமாவது இவர்வாயாற் பாடல்பெற அவாக்கொண்டதுமன்றி, எல்லாத் திருப்பதிகளிலும் எழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமான் ஒருவனே யென்று இவர்க்குத் தெரிவித்து இவர்கொண்டுள்ள பேதபுத்தியை அகற்றவுங் கருதியதனால், இவர்க்கு உடனே கண்டமாலையென்னுங் கொடியநோய் உண்டாகும்படி செய்ய, அந்த வியாதியால் மிகவருந்திய இவர் அதன்காரணத்தை உணர்ந்துகொண்டு அப்பெருமான் பக்கல் தாம் அபசாரப்பட்ட அபராதம் தீருமாறு உடனே திருவேங்கடமலை திருவேங்கடத்தந்தாதி என்னும் பிரபந்தங்களை இயற்றி அப்பெருமானைத் துதிக்க, அதுபற்றித் திருவுள்ளமுவந்த திருவேங்கடமுடையான் உடனே இவரெதிரில் எழுந்தருளிக் காட்சிதந்து, அநுகர்ஹிக்க, அதனால் இவர் அப்பொழுதே அந்நோய் நீங்கப்பெற்றவராகி, பின்பு, அவ்வடமலைக்குடான தென்மலையின் விஷயமாக அழகரந்தாதிபாடி, அப்பால் தமது பேதபுத்தி யொழிந்தமை நன்குவிளங்க நூற்றெட்டுத் திருப்பதியந்தாதி பாடினர்.

திருவேங்கடமுடையான் (ஸ்ரீநிவாஸன்) ஐயங்கார்க்குச் சேவைசாதித்த இடம் - கோயிலில் சலவைக்கல்மண்டபபிரகாரமென்கிற உட்பிராகாரத்தில் தென்கிழக்குப் பக்கத்தில் என்பர்.

பரமதநிரஸநம்பண்ணி ஸ்வமதஸ்தாபநஞ் செய்தற்பொருட்டு இவர் பாடிய பாடல்களின் தொகுதியே, பரப்பிரமவிவேகம் எனப்படுவது.

விசுவரூபதரிசநபசுசம்வாதமென்னும் மறுபெயரையுடைய பரப்பிரமவிவேக மென்னும் நூலின் உரைத்தொடக்கத்தில் அந்நூலின் வரலாற்றைக் குறித்து எழுதியுள்ள விவரத்தை அடியிற்காண்க:- "திருவரங்கத்தமுதனார் திருப்பேரனாராகிய அழகியமணவாளதாசரென்கிற திவ்வியகவிபிள்ளைப்பெருமானையங்கார் நம்பெருமாள் முதலிய சில திவ்வியதேசப்பெருமாள்களின்மீது தமிழ்பிரபந்தங்கள் பல செய்தருளுங் காலத்தில், தமிழிலக்கணவிலக்கியங்களைக் கற்றுவல்ல சிறந்தபுலவர்கள் பலரும்

1. திருவேங்கடமுடையானைக் குரங்கென்றது, குரங்குகளுடன் மலையில் வாழ்தலால்; "மந்திபாய் வடவேங்கடமாமலை", "வானரமும் வேடுமுடை வேங்கடம்" என்றார் ஆழ்வார்களும்.

இவருடைய கவிகளிற் சொல்நோக்கு, பொருள்நோக்கு முதலியவற்றைக் கண்டுங் கேட்டுங் கொண்டாடுவதை ஆனைக்காவிலிருக்கும் ஆகமவாதிகள் கேள்விப்பட்டு 'இப்படிப்பட்ட வித்துவானால் நம்முடைய ஜம்புகேசுவரச்சிவபெருமான் மீது ஒரு பிரபந்தம் பாடுவித்துக் கொள்ளவேண்டும்' என்னுங் கருத்துடையவர்களாய் ஒருநாள் இவருடைய திருமாளிகையில் வந்து தங்கள்கருத்தை வெளியிட, அதுகேட்டருளி, திரிகரணத்தாலுந் தேவதாந்தரத்தைப்பற்றறவிட்ட சுத்தசத்துவ தொண்டக்குல ஸ்ரீவைஷ்ணவசிகாமணியாகிய ஐயங்கார் புன்னகைகொண்டு 'யாம் அரங்கனைப் பாடின வாயினால் மற்றொரு குரங்கனைப் பாடுவதில்லையே' எனத் திருவாய்மலர்ந்தருள, கேட்டு, 'குளிக்கப்போய்ச் சேற்றைப் பூசிக்கொள்ளுமவரைப் போலே நம்முடைய பரமசிவத்தின் மீது பாடல்பெற்றுக்கொள்ள வந்து குரங்கனென்னுஞ் சொல்லைப் பெற்றுக் கொண்டோமே' என்று மனம் பொருதவர்களாய்ச் சடக்கென எழுந்திருந்து, 'எவ்வகையினாலாவது உம்முடைய வாக்கினால் எங்கள்பரமசிவத்தின் மீது ஒருபாடலாவது பெற்றுக்கொள்கிறோம்' என்று சபதம் கூறித் தங்களிருப்பிடத்திற்குப் போய் அதற்குவகைதேடிக்கொண்டிருந்தனர். இப்படியிருக்கச்செய்தே, கோயிலில் உதயத்தில் திருக்காப்புநீக்கி நம்பெருமாளுக்குச் செய்யுங் கைங்கர்யமாகிய விசுவரூப தரிசநஞ் செய்விக்கப்போகிற சமயத்தில் கொண்டுபோய் சமர்ப்பிக்கிற பொருள்களில் ஒன்றாகிய கபிலையென்கிற பசுவானது ஒருநாள் ஆனைக்காவைச்சார்ந்த ஒருபுலத்தில் மேய அதை மேற்கூறிய ஆகமவாதிகள் பிடித்து இதனால் தாங்கள் கொண்ட கருத்தை ஈடேற்றுவித்துக்கொள்ளலாமென நினைத்துக் கட்டிவைத்தனர். அன்று இராத்திரி கோயிலில் அர்ச்சகர் முதலாயினோர் விசுவரூப தரிசந பசுவைக்காணாமல் தேடிக்கொண்டு போகையில், ஆனைக்காவில் இருக்கக்கண்டு ஆகமவாதியர்களைப் பசுவைக் கொடுக்கும்படி கேட்க, அவர்கள் 'உங்களுடைய பிள்ளைப்பெருமானையங்கார் வந்துகேட்டால் தருகிறோம்' என்று சொல்ல, அதுகேட்டு, விசுவரூப தரிசநத்துக்கு ப்ராதக்காலத்தில் வேண்டுமேயென்னும் எண்ணத்தினால் அதை மறுத்து ஒன்றும் பேசாமல் ஒத்துக்கொண்டு, பரபரப்புடன் சென்று ஐயங்காரிடத்தில் விண்ணப்பஞ் செய்ய, "மறந்தும்புறந்தொழாமாந்தர்" என்கிறபடியே அந்தப் பிரபந்த நிஷ்டாநுபவராகிய வைதிகவைஷ்ணவரானவர் அதுகேட்டருளி, 'துஷ்கர்மகாலம்தவிர மற்றைக்காலத்தில் ருத்திரபூமியில் அடிவைப்பது கூடுமோ? அன்றியும், அவ்வாலயத்திற் பிரவேசிப்பது வைதிகவைஷ்ணவனுக்குத் தக்கதன்று; ஆனை துரத்திவந்தாலும் ஆனைக்காவில் நுழையாதே' என்கிற பழமொழியையேனும் கேட்டதில்லையோ? ஆதலால், அந்த ஆகமவாதியர்களைக் கோயிலிடத்தில் அழைத்துவாருங்கள்' எனச்சொல்லினர். அவ்வாறே அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் ஆனைக்காவிற் சென்று அவர்களுக்குச் சொல்ல, எவ்வகையாலாயினும் ஐயங்காரால் ஒருபாடல் பெற்றுக்கொள்ள எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்த அவர்களும், 'நம்முடைய எண்ணம் நிறைவேறும் காலம் இதுதான்' என்று அதற்கு ஒத்துக்கொண்டு,

அதிகசந்தோஷத்தோடு அக்கபிலையையும் ஓட்டிக்கொண்டு, ஐயவிஜயர்கள் எழுந்தருளியிருக்கும் சந்தநாமஹாராஜ மண்டபத்தில் வந்துசேர்ந்தனர். ஐயங்காரும் அவ்விடத்தில் எழுந்தருளி, 'கபிலையை விடுவதற்கு உங்களுடைய கருத்து ஏது?' என்று கேட்டருள, அவர்கள் 'உம்முடைய வாக்கால் ஜம்புகேசுவரசிவபெருமானாகிய எங்கள் தெய்வத்தின் மீது ஒருபாடல்பாடித் தருவீரேல் விசுவரூப தரிசநப் பசுவை நாங்கள் விடுவதற்கு யாதோராடங்கமுமில்லை' என்று சொல்லினர். "பொய்மையும் வாய்மையிடத்த புரைதீர்த்த, நன்மை பயக்கு மெனின்' என்கிற குறளின்படி அவர்கள் சொன்னதற்கு இணங்கினவரைப்போல நடித்து, ஐயங்கார் 'நம்பெருமானுக்கு விசுவரூபதரிசநத்திற்கு மற்றுநாள் பிராதக்காலத்தில் ஆடங்கமாகிறபடியால், அப்பசுவை விடுவீர்களாகில், உடனே யாம் பாடுகிறோம்' என, 'எங்கள் சிவபெருமான் விஷயமாக நீர்பாடுவது யதார்த்தமாகில், அப்பாட்டில் இரண்டொரு சீரையேனும் முன்னே சொல்லுவீராகில் பசுவை விடுகிறோம்' என்று அவர்கள் சொல்ல, ஐயங்காரும் புன்னகைகொண்டு அவ்வாறே "மங்கைபாகன்" என்று முதலிரண்டு சீரை அருளிச் செய்தமாத்திரத்தில், அப்பசுவை விட்டனர். உடனே ஐயங்காரும் முன் தாம் சொன்ன சீரைத் தொடங்கி

“மங்கைபாகன் சடையில்வைத்த கங்கை யார்பதத்துநீர்
வனசமேவு முனிவனுக்கு மைந்தனான தில்லையோ
செங்கையா லிரந்தவன் கபால மாரகற்றினார்
செய்யதாளின்மல ரரன்சிரத்தி லான தில்லையோ
வெங்கண்வேழ மூலமென்ன வந்த துங்கள் தேவனோ
வீறுவாணமரி லன்று விறலழித்த தில்லையோ
அங்ஙண்ணூல முண்டபோது வெள்ளிவெற் பகன்றதோ
ஆதலா லரங்கனன்றி வேறுதெய்வ மில்லையே.

ஆதலால், சீவகோடியிற்சார்ந்தவரையொழிய உங்கள் தேவதை பரமாத்மாவல்லவர்” என்று இச்செய்யுளைச் சொல்லி 'உலகத்துக்குப் பலதெய்வங்கள் உண்டோ? ஒரு தெய்வமேயாம்; அத்தெய்வம் திருவரங்கனையல்லாமல் வேறில்லை, என, அதுகேட்டு அவ்வாகமவாதியர்கள் 'கிணறுவெட்டப்பூதம்புறப்பட்டாற்போல் இது என்ன விபரீதமாய்முடிந்ததே!' என்று சினங்கொண்டு அந்த ஆகமவாதிகளுக்குட் சிறந்த நிஷ்டாநுபவர்களாகிய சிலவித்வான்கள் வேதவிருத்தமாகிய ஆகமபுராணங்களைக் கொண்டு புலவர்பெருமானாகிய ஐயங்காரோடு வாதுசெய்யத் தொடங்கினார்கள். அவ்வாதிசைவவித்துவான்கள் கேட்ட வினாவுக்கு விடை சொல்லியருளிய உத்தரங்களைப் பின்னுள்ளாரும் தெரிந்து கொள்ளும்படி பரமகாருணிகராகிய ஐயங்கார் வெள்ளைப்பாவாற்கூறினார். ஆதிசைவசமயநிஷ்டாநுபவர்களாகிய வித்துவான்கள் சொல்லிக்கொள்கொண்டு வந்த பிரச்சனைகளுக்கு வடமொழியிலும் தென்மொழியிலும்

தெய்வபுலமையுள்ள வீரவைஷ்ணவசிகாமணியாகிய ஐயங்கார் அருளிச்செய்த விடைகளை மறுத்துச்சொல்ல ஒன்றுந் தோன்றாமல் அவ்வாதியர்கள் 'ஓம்' என்று தங்கள் தங்களிருப்பிடத்துக்குச் சென்றனர்”.

“திருநறையூர்நம்பிமேகவிடுதூது” என்ற நூலும் இவர் செய்ததென்பர். இவர் செய்தனவாகத் தனிப்பாடல்களும் சில வழங்குகின்றன.

பின்பு இவர் ஒருநாள் தமதுதிருவடிகளிற் சம்பந்தமுடையவர்களை நோக்கி 'நமக்கு அந்திமதசை பசுவினாலே நேரிடும்' என்று சொல்லி அப்படியே சக்ரவர்த்தித் திருமகனைச் சேவித்துக்கொண்டு ஸ்ரீவைகுண்டநாதர் சன்னிதியில் சேவிக்கும் பொழுது, ஒரு நொண்டிப்பசு வந்து தவறி இவர்மேல் விழ, அது விழுந்ததனாலாகிய துன்பத்துடனே இவர்

“துளவ துளவவெனச் சொல்லுஞ் சொற் போச்சே
அளவி னெடுமூச்சு மாச்சே – முளரிக்
கரங்கால் குளிர்ந்தே கண்ணும் பஞ்சாச்சே
இரங்கா யரங்கா வினி”

என்று சொல்லித் திருநாட்டை யலங்கரித்தனர்.

இவர், சிலேடை திரிபு யமகம் அந்தாதி கலம்பகம் ஊசல் முதலிய விசித்திரமாகப் பாடுவதில் ஒப்புயர்வில்லாது மிக வல்லவர்; இது, இவர்செய்துள்ள நூல்களால் இனிது விளங்கும்; அன்றியும், 'திவ்வியகவி' என்ற இவரது பட்டப்பெயர்தானே இதனை வலியுறுத்தும். இவர் இயற்றிய திருவரங்கக்கலம்பகம்-வெண்பாப்பாடுதலில் வல்ல புகழேந்தியும், விருத்தம்பாடவல்ல கம்பரும், அந்தாதிக்குளடுத்த ஒட்டக்கூத்தரும், கலம்பகத்திற்கென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகின்ற இரட்டையர்களும், சந்தம்பாடுதலிற் சமர்த்தரான படிக்காசுப்புலவரும் முதலிய மகாவித்துவான்கள் சேர்ந்துசெய்தாலொத்த சிறப்பினை யுடையது. இங்ஙனமிருக்க, ஒருசாரார் 'ஐயங்கார் அம்மாணயில் அடிசறுக்கினார்' என்று குறைகூறுவது, சிறிதும் சரியன்று; திருவரங்கக் கலம்பகத்திலுள்ள 'தேனமருஞ்சோலை' என்ற தொடக்கத்து அம்மாணைச் செய்யுளினது ஈற்றடியின் பிற்பகுதியிற் பொருந்திய சிலேடைப்பொருள் நயத்தையும் சரித்திர வமைப்பையும் ஆழ்ந்தகருத்தையும் ஊன்றிநோக்குமிடத்து, அங்ஙனம் இழித்துரைப் பாரது பழிப்புரை வெற்றுரையேயாமென்பது தெற்றென விளங்கும். அன்றியும், அக்கூற்று அழுக்காற்றினாலாகியதேபோலும்; அந்த அம்மாணைச் செய்யுளின் அருமை பெருமைகள் இங்கு விரிப்பிற்பெருகும். இன்னும், இவர் செய்துள்ள பிரபந்தங்களெல்லாம் ஸ்ரீவைஷ்ணவசம்பிரதாயத்தில் உள்ள நம்மாழ்வார் முதலிய ஆழ்வார்கள் பன்னிருவர் அருளிச்செய்த திவ்வியபிரபந்தங்களின் ஸாரார்த்தங்களும், நாதமுனிகள் முதலிய ஆசாரியர்களுடைய அருளிச்செயல்களின் விசேஷார்த்தங்களும் பொதிந்திருத்தல் மாத்திரமேயன்றி, “சொல்நோக்கும் பொருள்நோக்கும் தொடை நோக்கும்

நடைநோக்கும் துறையின்நோக்கோடு எந்நோக்குங் காண இலக்கிய''மாகியும் இருப்பன.

இவர், ஸ்ரீவைஷ்ணவிசிஷ்டாத்வைத மதஸ்தாபநாசாரியரான ஸ்ரீபகவத் ராமாநுஜாசார்யரென்கிற ஸ்ரீபாஷ்யகாரரது அந்தரங்கசிஷ்யரான கூரத்தாழ்வானுடைய குமாரராகிய பராசரபட்டரது சிஷ்யராதலாலும், அந்தப்பட்டரது திருவவதாரம் சாலிவாகந சகாப்தம் ஆயிரத்துநாற்பத்தைந்தில் என்று தெரிதலாலும், இவரதுகாலம் இற்றைக்குச் சற்றேறக்குறைய எழுநூற்றறுபது வருஷத்துக்குமுன்னராகின்றது; (இப்பொழுது நிகழ்கிற சாலிசகம்-கஅஙசு) இவரை ஸ்ரீபாஷ்யகாரரது ஸ்ரீபாதத்திலாச்ரயித்தவர்களுட் பிரதானரும், இராமாநுசநூற்றந்தாதி அருளிச்செய்தவரு மாகிய திருவரங்கத்தமுதனாரது திருக்குமாரரென்று பலரும் திருப்பேரனாரென்று சிலரும் வழங்கிவருவதும், கீழ்க்கூறிய காலக்கணக்கையே வற்புறுத்தும்.

இவர் பேரனார், ஸ்ரீரங்கநாயகியாருசல் செய்த கோனேரியப்பனையங்கார். இன்னும் இவரது வைபவிஸேஷங்களை வல்லார்வாய்க் கேட்டு உணர்க. அடியில் வருகிற புலவர்புராணச்செய்யுள்கள் இங்கு நோக்கத்தக்கவை:—

1. தென்கலைவயிணவன் செகமெலாம்புக
ழின் கவிப்பிரபலன் இணையில்பட்டர் தம்
நன்கணத்தினர்களிலொருவன் நாரணன்
பொன்கழலன்றி மற்றொன்றும் போற்றிலான்.
2. மருவழகியமணவாளதாசனென்
ரெருபெயர்புனைந்தவன் உரைக்குமோர் சொலாற்
பொருள் பலதருங்கவிபொறிக்கும்பொற்பினிற்
பெருமிதனெனப் பலர்பேசும் பெற்றியான்.
3. செவ்வியசொற்சுவைசிறிதுந்தேர்ந்திடா
தவ்வியப்போர்பொருமவர்களன்றிமற்
றெவ்வியற்புலவருமிசைந்துநாடொறுந்
திவ்வியகவியெனச்செப்புஞ்சீர்த்தியான்.
4. தேனையுமமுதையுமனையதீஞ்சொலோர்ந்து
ஆனையின்கன்றெனவமைக்கும்பாடலான்
ஏனையபாடலொன்றேனுமோதிலான்
பூனைபோல்வஞ்சனைப்புந்திகொண்டிலான்.”

இவரை மிகுதியாகச் சிவதூஷணை செய்கின்றவரென்று சைவர்கள் பழித்தற்குப் புலவர்புராணமுடையார் கூறும் சமாதாந்ததை அடியில்வருகின்ற செய்யுள்களிற்

காணலாம்:-

15. “சிவனைநிந்தனைசெய்தவனேயென
இவனைச்சிற்சிலிளஞ்சைவரேசுவார்
அவன்தன்மாயவனாகத்திற்பாதியென்று
உவந்துபாடியபாக்களுமுள்ளவே.
16. என்றென்றுந்தனதிட்டதெய்வத்தையே
நன்றென்றேத்திடல்ஞானிகள்சம்மதம்
அன்றென்றேருதவொண்ணாததனாலவன்
குன்றென்றச்சுதனைச்சுறிக்கொண்டதே.
17. சைவரிற்சிலர் தாமரைக்கண்ணனை
வைவதொப்ப வயிணவரிற்சில
மைவனக்களவள்ளலைநிந்தனை
செய்வதுண்டு மதங்கொண்டசிந்தையால்.
23. திரிவுசொற்றிறந்தேடித்தினந்தினம்
அரியின்மேற்கவிபாடிடுமந்தணன்
கரிவலஞ்செய்கருவைமன்றன்னிலும்
பெரிதுநிந்தனை பேசிலனுண்மையே.
34. வளங்குலாந்துறைமங்கலவாசன்போல்
உளங்கனன்றரியன்பரொருவரும்
களங்கறுத்தவராயிரர்க்காதுதல்
விளங்கொர்பாடல்விளம்பிலர்மெய்ம்மையே.”